

HANNAH WHITTEN

The book cover features a central illustration of a woman in profile, facing left. She is wearing a gold crown with three red jewels and a long black dress with a gold key pendant. The background is a vibrant red with silhouettes of bare trees and white thorny vines. The author's name is at the top, and the title is in the center. A publisher's logo is at the bottom.

AUTORKA BESTSELLERU VLKU ZASLÍBENÁ

TRŮNU PŘEDURČENÁ

MUŠKA

TRŮNU
PŘEDURČENÁ

Copyright © 2022 by Hannah Whitten

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Aneta Boučková, 2023

Cover © Lisa Marie Pompilio, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3867-0 (pdf)

HANNAH
WHITTEN

TRŮNU PŘEDURČENÁ

Druhá kniha Divého lesa

přeložila
Aneta Boučková

„JSI V ŘÍŠI STÍNŮ, PROTOŽE POTŘEBUJI TVOU POMOČ.“

„A co když ti pomáhat nechci? Proč bych ti *vůbec* měla chtít pomáhat?“

„Protože vlastně nemáš na vybranou.“ Otočil ji čelem k sobě. Zjevně mu dělalo radost, že ho nemůže udeřit, dokud jí k tomu nedá svolení.

Byl krásný, což jí vadilo dvojnásob – protože to tak bylo a protože si toho všimla.

A pak ty jeho oči. Modré. Měl modré oči uprostřed vší té šedé a černé a bílé.

„Nebudu se před tebou obhajovat.“ Pohled těch jeho modrých očí však naznačoval, že by se možná obhájil rád. „Řeknu ti jen naprosto upřímně, že všechno, co jsem nad zemí udělal, mělo svůj účel.“

„A tím účelem bylo co?“

Rty se mu stáhly do pichlavého úsměvu beze špetky vřelosti. „Zabít Krále.“

*Všem, kdo si nechali narůst trny místo květů –
měli jste k tomu své důvody.*

„Tady ten kus temnoty je můj.“

SHAKESPEARE, BOUŘE
PŘEKLAD MARTIN HILSKÝ

Přidej
další světlo a získáš další temnotu, tomu se není co
divit.

RICHARD SIKEN, „PORTRÉT FRYDERYKA
V PROMĚNLIVÉM SVĚTLE“

zrcadlo zrcadlo

před třemi lety

NEMOHLA USNOUT.

To samo o sobě nebylo nic zvláštního. Nei se nikdy neusínalo snadno, dokonce ani když byla ještě v kolébce. Prý to vyžadovalo složitý rituál složený z příběhů a písniček, aby se jako nemluvně nechala ukolébat. Chůvy se střídaly v nekonečném kruhu nošení a houpání maličké Prvorozené, dokud konečně nezabrala.

Moc se toho vlastně nezměnilo. Nei ještě stále musela svou mysl utahat vlastními myšlenkami, než mohla vůbec začít odpočívat. Musela si myšlenky zamotat do spousty pevných uzlů, aby jejich vlákna vyčerpala. Nikdy ji to nijak zvlášť netrápilo, spánek jí často připadal jako ztráta času. Ztracené hodiny, které by bylo lepší využít k práci.

Jako třeba teď.

Nei poklepávala prsty na prošivanou příkrývku, která byla vycpaná prachovým peřím ryltských hus a utkaná z hebkých vláken karseckých tkalcovských stavů. Obojí přišlo jako modlitební daň. Nejspíš má tu nejpohodlnější postel v celé Valleydii. Taková škoda, vzhledem k tomu, jak málo ji v poslední době využívá.

Škoda nebo ne, spánek nepřicházel. Nei zamumlala kletbu a zvedla se z postele.

Podlaha byla studená, ale ona se neobtěžovala s hledáním pantoflů. Jeden z krbů v knihovně se nikdy úplně nezhášel. Tam jí bude teplo dost.

Na nočním stolku na ni čekala svíčka v cínovém svícnu a krabička sirek. Nei jednu rozžehla a plamínkem se dotkla knotu. V chladném vzduchu zavoněla síra. Nei otevřela dveře loktem, opatrně, aby nevrzly, a bosá vyšla na chodbu.

Prošla kolem klimbajících stráží, ale jestli si jí všimli, nedali to na jevo. Noční procházky Prvorozené nebyly nic nového. V posledním roce se v noci často vykradla z pokoje a zamířila do knihovny, ve snaze najít každý střípek informací o Vlcích a lesích a Druhorozených.

Když se přiblížila k Rediným dveřím, její kroky zpomalily. Oddalovala okamžik, kdy se bude muset rozhodnout, i když vlastně moc nebylo o čem. Reda dřív chodila na noční výpravy s ní, protože také nemohla spát. Ale loni, když jí bylo šestnáct, po tom... no, *po tom*, s ní do knihovny chodit přestala. Už se nesnažila najít cestu, jak se vyvázat z té ohavné úmluvy, do které se narodila.

Při pohledu na Redino odevzdání Nei v břicho páliło něco jako vztek. Na to, jak přijala nepřijatelné. Možná si její dvojče opravdu myslí, že je to pro vyšší dobro, ale Nei to v nejtemnějších chvílích vnímá spíš jako zbabělost. Když ti osud nadělí něco strašného, proč se rozhodnout to přijmout? Jak by se takové rozhodnutí mohlo někomu pohodlně usadit v hlavě?

A tak Nei dál chodila do knihovny a vytahovala z regálů každou knihu, ve které byla alespoň zmínka o Vlcích, Králích, proroctvích nebo úmluvách, a četla je od začátku do konce. Reda ať si nakráčí přímo do tlamy monstra, ale Nei najde způsob, jak zařídit, aby se monstrum zadusilo.

Spraví to.

Ačkoli věděla předem, co jí Reda odpoví, i tak chvíli před jejími dveřmi váhala. V pokoji bylo ticho, stejně jako na chodbě. Ticho a jen měkká tma, kterou protínala měsíční zář dopadající dovnitř oknem.

Nei si povzdychla. A šla dál.

Dvojkřídle dveře knihovny se otevřely při lehkém dotyku. Panty měly tak bohatě naolejované, až se leskly. Valleydijská knihovna

byla proslulá. Královny do ní po staletí přidávaly další a další vzácné svazky a umělecká díla. Některé knihy tu byly v jediném vydání na světě. Nei vstoupila, zavřela za sebou dveře a svícen postavila na stůl. V mihotavém světle vypadaly police jako výklenky plné stínů a židle jako vytáhlí tvorové podobní pavoukům.

Ve velikém krbu nalevo ode dveří žhnuly uhlíky. V tom přítmí působila olejomalba nad ním hrůzostrašně. Nei si ji prohlížela, když pohrabáčem rozhrnovala uhlíky, aby z nich vyskočily plamínky a zalily vymrzlou místnost teplem.

Obraz byl téměř stejně veliký jako Neiin pokoj. Tmavá plocha s jasnými bílými tečkami, propojenými slabými čarami. Mapa souhvězdí.

Nei svého času noční obloha fascinovala. Cítila se s ní něčím spřízněná, i když byla dost rozumná na to, aby věděla, že pro někoho tak mladého je nesmírně domýšlivé si připadat temná a záhadná.

Nei není vůbec záhadná. Chce toho tak málo. Bezpečí pro svou sestru. Někoho, kdo ji bude milovat. Moc věci řídit, a to co možná nejvíc. Hrát ve vlastním životě aktivní roli, místo aby se jen nechala vést vnějšími okolnostmi a ony ji postrkovaly do všech směrů stejně snadno jako kouř ze zhašené svíčky.

Přiložila do ohně, ustoupila a zamžourala na obraz. Zнала většinu názvů souhvězdí, naučila se je tady v knihovně. Leviatan, Morové souhvězdí, Sestry, Zbloudilá královna. Zнала i některé příběhy, které se k nim vázaly, i když ty byly v každé zemi jiné, až bylo těžké uvěřit, že na nich je byt' jen zrnko pravdy. V Niohu je Zbloudilá královna úskočná dcera, která se zmocnila trůnu a uvrhla svět do války. Souhvězdí tam považují za špatné znamení. Ve Valleydii to byl příběh o urozenosti a míru, o královně vychované daleko odsud, jejím dospívání a začátku období hojnosti. A v Alpeře tvar souhvězdí vůbec nepovažovali za královnu, ale viděli v něm dýku.

Zničení a znovuzrození a mír a válka, všechno pokroucené a pravda nikde. Neiino mžourání se změnilo v zamračení.

Nei došla k polici, u níž naposledy skončila, a unavené oči si promnula zápěstím. Vytáhla tři knihy, přitiskla si je k hrudi jako štít a pak je neobřadně sesypala na nejbližší stůl. Posadila se, zívla a otevřela první knihu. Vyšla v jediném výtisku, svázaná v popraskané kůži. Její stránky voněly prachem. Zdála se být psaná rukou. Inkoust na některých místech úplně vybledl.

Většina textu byla rozdělena do veršů jako poezie. Nei nakrčila nos. Po tom, kolik knih už prošla, si nemůže dovolit být vybíravá, ale nedělala si zrovna naděje, že tady najde, co hledá. Vypadalo to spíš jako deník než něco jiného.

Dokonce si byla tak jistá, že svazek k ničemu nebude, že ho užuž zavřela, ale vtom ji zaujala jedna řádka na stránce: *Zlatovláska, jež se propojila s Lesem.*

Nei nasucho polkla. Otevřela knihu a četla.

*Zaslechl jsem šepot ve větvích. Mluví o jedné,
která se stane dvěma, a ti se změní v trojici.*

Jedna bude číší – Stínovláska, chrám stínů.

*Dvě vytvoří bránu – Stínovláska a Zlatovláska,
jež se propojila s Lesem.*

*Tři vytvoří trůn – Stínovláska, Zlatovláska
a Zrádkyně všeho svatého, svatokrádežnice.*

„Blábol,“ zamumlala Nei nad knihou. Zaklapla ji tak rázně, až staré stránky vydechly oblak prachu. „Králové a stíny ať to zatratí.“

Začalo ji škrábat v krku. Nemohla polknout. Položila si zkřížené ruce na stůl a opřela se o ně čelem v očekávání vzteklých slz. Nikdy moc neplakala, ale když už, tak vždycky kvůli něčemu, jako bylo *tohle* – ztracený čas, zbytečně vynaložené úsilí, důkazy toho, jak málo zmůže.

Jednou škytavě vzlykla, tak tiše, že to nebylo ani slyšet přes tiché praskání ohně, a pak hned tu emoci zkrotila. Alespoň nad sebou má kontrolu.

Po chvíli se postavila, opírajíc se o stůl jako stařena, a zamířila ke dveřím. Dnes večer na to nemá sílu, ať už se jí daří usnout, nebo ne.

Po několika krocích se v ní vzedmula zuřivost, která zcela zastínila ten jemnější vztek, jenž jí vehnal slzy do očí. Bez přemýšlení se vrátila ke stolu, tu zbytečnou knihu popadla a hodila ji do ohně.

Stránky uvnitř chytily, kůže začala bublat a praskat a místnost se naplnila štiplavým zápachem. Kniha se prudce otevřela jako ve smrtelné křeči. Plameny ji pohlcovaly, zmenšovaly, měnily v oblaka dýmu. Ničivá síla ohně knize roztančila stránky. Na zadní straně přebalu byly vidět linie a obloučky ohořelých písmen: *T, N a Y*.

Nei odešla, ještě než kniha stačila dohořet.

Když znovu procházela kolem Redina pokoje, upírala pohled na protější okno a namlouvala si, že to nedělá proto, že nechce znovu vidět Rediny zavřené dveře a nechce myslet na svou spící sestru za nimi a na to, jak rychle čas pádí k okamžiku, kdy tu Reda nebude.

Většina světél ve městě už byla tak pozdě večer zhašena a nad ulicemi byl vidět pruh temně modré oblohy poseté hvězdami. Byly tak jasné, že rozpoznala jednotlivá souhvězdí. Bezděčně se zastavila a prohlížela si zářivé vzory.

Souhvězdí Sestry bylo napůl viditelné nad obzorem. Jedna ze Sester natahovala ruku k druhé, skryté pod obzorem.

Z tohoto úhlu to vypadalo, jako by natažená ruka sahala pod zem.

Kapitola první

Nei

MEZI STROMY SE něco hýbalo.

Nei se v běhu zastavila o strom tak prudce, až jí to vyrazilo dech. Připadala si napůl šílená a taky tak vypadala – na úprku z věže do krajiny z nočních můr, kde stromy rostou obráceně a všechno je v odstínech černé, bílé a šedé.

Říše stínů. Vězení příšer, vězení bohů. Podsvětí. Poloviční svět. Temnota držená pod Divým lesem.

Jistým zvráceným způsobem to dávalo smysl. Divý les pohltil Redu, a tak svět pod ním pohltil Nei.

Před několika minutami se probudila ve skleněné rakvi, žíly zčernalé a v hlavě zmatek. A byl u ní *on*. A Nei se ani nezamyslela, nezdržovala se ani na vteřinu zdvořilostmi nebo vysvětlováním. Odtlačila víko rakve a dala se na útěk.

Teď toho samozřejmě trochu litovala.

Pokusila se zklidnit dech, ztišit to chrčení. Prohlížela si tu věc v lese před ní – *dá se tomu ještě říkat les, když je to vzhůru nohama?* – a obcházel ji panika. Bylo to tak velké, že to ani nebylo celé vidět. Na pozadí bílých kmenů se hýbaly šedé cáry a vytvářely tak dojem pomalého, těžkopádného pohybu.

Srdce už jí téměř bilo v normálním rytmu, ale najednou se kolem ní sevřela čísi paže a u ucha se jí ozval hrubý šepot.

„A kam si myslíš,“ šeptal Solmir, „že jdeš, Neiverai?“

Instinktivně vystřelila loktem dozadu ve snaze zasáhnout nějaké jeho měkké místo – pokud vůbec nějaké měl –, protože tělo, které se k ní tisklo, tvořily jen štíhlé, ostře řezané hrany a tvrdé plochy, jako by byl Solmir vyřezaný nožem. I tak však z něj její loket vyrazil krátké heknutí, byť způsobené spíš překvapením než bolestí. Povzbudilo ji to ale natolik, že zvedla nohu a vší silou mu dupla na nohu.

„Při všech Pradávných bez duše, vždyť jsi *bosá*,“ dál jí šeptal do ucha, teď spíš rozhořčeně než cokoliv jiného. „Vážně si myslíš, že mi...“

Přerušil sám sebe dalším heknutím. Nei mu totiž právě vrazila pěst do boku.

Zabolelo ji to stejně, jako to podle reakce bolelo jeho, a Nei vycenila zuby a vyrazila ze sebe chraplavý, vztekly výkřik. Ne moc nahlas, ale v tom zvláštním tichu kolem se zvuk vrátil ozvěnou.

Solmir ztuhl a střílel pohledem po tom stvoření v lese, které se pořád pomalu vlnilo mezi stromy. Pak přitiskl Nei ruku na ústa.

Nei se mu začala v sevření zmítat. Daleko raději se utká s tou věcí mezi převrácenými stromy než mu být tak blízko. On její zmítání vyřešil tak, že ji sevřel kolem pasu i druhou rukou, přitiskl jí lokty k žebrům a její záda k vlastnímu boku. „Poslouchej mě,“ zamumlal jí do ucha a, zatraceně, zněl, jako by se snažil o uklidňující tón. „Vím, že mě nenávidíš. To se nedá nic dělat. Ale můžu ti slíbit, že to, co ti ta věc udělá, se ti bude hnusit ještě víc než já.“

Zbytečně pohybovala rty překrytými jeho dlaní a užuž ji napadlo ho kousnout, aby mu mohla říct, že v tomhle světě ani v tom, který právě opustila, neexistuje nic, co se jí právě teď hnusí víc než on. Vtom se však to stvoření mezi stromy otočilo dost na to, aby mohla spatřit jeho obličej.

Obličej pro to nejspíš není nejlepší výraz. Vlastně to byla jen ústa. Ústa lemovaná mnoha a mnoha řadami zubů ostrými jako břitva a dlouhými tak, jak byla Nei vysoká.

Nei vydala pod Solmírovou dlaní tichý zvuk a přestala se bránit.

Ta zubatá věc mezi stromy vydechla. Obklopil je dusivý zápach jejího dechu připomínající hnijící zdechlinu. Horký závan ze zubatých úst kontrastoval s chladným vzduchem kolem. Solmir si k sobě Nei přitiskl pevněji. Paže kolem jejího pasu byla jako svěrák. Stáli bez hnutí a čekali.

Po chvíli, která se zdála jako věčnost, se stvoření zase otočilo a svou děsivou tlamu od nich odvrátilo. Pak se znovu začalo pomalu proplétat mezi převrácenými stromy.

Stáli tak ještě okamžik a pak ji Solmir pustil.

Nei se na něj otočila, ústa zkřivená k zavřčení a ruce sevřené v pěst. Jednu zvedla k úderu, ale Solmir byl rychlejší a ve vzduchu jí sevřel pěst rukou dřív, než ho stihla trefit do tváře.

„Ale no tak, Neiverai,“ řekl s náznakem ohavného úsměvu na rtech. „Tolik hodin studia diplomacie, a ani mě nevyslechněš?“

„Diplomacie je pro počestné muže.“ Jejich spojené ruce se ve vzduchu třásly, jak tlačili proti sobě. „To se tě netýká.“

„Tak dobře.“ Rychlým pohybem jí zkroutil ruku za záda, mezi ni a vlastní tvrdé tělo. „Tak to uděláme nediplomaticky. Stejně si myslím, že to tak máš vlastně raději. Přijde mi, že se chytáš každé příležitosti použít násilí.“

Cukala sebou v jeho sevření. On se zasmál, temně a neradostně. „Řeknu ti, jak to uděláme, ty malá královno. Vyslechněš si, co mám na srdci, a pak mě můžeš klidně uhodit. Vší silou. Kam chceš.“ V jeho hlase zaznívalo něco zvláštního, co se jí nedařilo rozklíčovat. Zněl smutně a vztekle, s náznakem zuřivosti, která připomínala řeřavé uhlíky. „Souhlasíš?“

Neměla vyloženě na vybranou. „Dobře,“ řekla. „Mluv.“

Ze Solmira vyprchala část napětí, i když ji dál pevně držel. Téměř na každém prstu měl stříbrný prsten. Pálily ji na kůži jako kousky ledu v chladném světě. „Jsi v Říši stínů.“

„To mi došlo,“ odsekla. Snažila se, aby vztek přehlušil veškeré známky strachu v jejím hlase.

„Chytrá.“ Posunul ruku, kterou jí držel, takže ji teď stříbro studilo na štíhlém předloktí. „Jsi v Říši stínů,“ pokračoval, „protože potřebuji tvou pomoc.“

„A co když ti pomáhat nechci? Proč bych ti *vůbec* měla chtít pomáhat?“

„Protože vlastně nemáš na vybranou.“ Otočil ji čelem k sobě. Zjevně mu dělalo radost, že ho nemůže udeřit, dokud jí k tomu nedá svolení.

Byl krásný, což jí vadilo dvojnásob – protože to tak bylo a protože si toho všimla. Dlouhé rovné vlasy mu padaly přes ramena téměř až k loktům. Nevěděla, jakou mají barvu, neboť jednobarevnost Říše stínů ji vymyla, ale vypadaly tady středně šedé, takže v barevném světě by nejspíš byly hnědozlaté. Čelo mu roztínala tmavá obočí jako dvě rány dýkou. Nos měl dlouhý a rovný nad tenkými rty zkroucenými do zlomyslného úšklebku. Byl hodně vysoký, takže na ni shlížel jako dravec na kořist chycenou v pasti.

A pak ty jeho oči. Modré. Měl modré oči uprostřed vši té šedé a černé a bílé.

„Nebudu se před tebou obhajovat.“ Pohled těch jeho modrých očí však naznačoval, že by se možná obhájil rád. „Řeknu ti jen naprosto upřímně, že všechno, co jsem nad zemí udělal, mělo svůj účel.“

„A tím účelem bylo co?“

Rty se mu stáhly do pichlavého úsměvu beze špetky vřelosti. „Zabít Krále.“

Nedat najevo emoce výrazem ani pohybem šlo Nei dobře. A tak stála nehybně jako socha, zatímco jí v hlavě vířil zmatek a žaludek se jí houpal. Tu poslední informaci se pokoušela založit někam, kde by dávala smysl.

„To budeš muset dovysvětlit,“ řekla nakonec.

„No tak, Neiverai.“ Zavrtěl hlavou tak, až se mu rozhoupaly vlasy před hrudníkem. „Nemyslela sis snad, že jsou Králové *dobří*, že ne? Víím, že ne. Viděl jsem, jak ses odmítala dotknout toho úlomku dřeva. Všechno jsi to dělala pro svou sestru, ne z nějaké pomatené zbožnosti.“

„O mojí sestře *ani slovo*.“

Řekla to jako rozkaz. Jako královna. Solmirovi se na okamžik rozšířily oči překvapením. „Jak si přejete, Vaše Výsosti.“

To jí z nějakého důvodu vehnalo krev do tváří. Vykroutila se z jeho sevření, ale nepokusila se ho uhodit.

Zatím.

„Takže chceš zabít Krále. Proto ses je pokusil vysvobodit?“

Solmir přikývl s vážností, která působila zvláště v kontrastu s výsměšným tónem, jímž s ní mluvil.

Děsivý, převrácený háj, krev na bílých větvích, odkapávající temnota. Vzpomínky na to, co se stalo předtím, než se probudila tady, měla zmatené a rozházené. Těžko se sbíraly dohromady a skládaly do uceleného obrazu. I tak ale v kostech ovinutých chladnou magií cítila, že než ji vtáhla Říše stínů, Kiri a Solmir a ostatní kněžky vytvářeli bránu mezi světy. Používali ji k vytvoření brány. Připoutali ji k převrácenému obrazu lesa, který poutal Redu, takže vzpomínky byly jako odrazy v temném zrcadle.

Reda. Stíny ať ji zatratí, teď na ni nesmí myslet.

Nei polkla, aby zahнала škrábání žalu vzadu v hrdle. „Takže se místo toho pokusíš zabít Krále tady?“

„To bych rád. Ale nejde to.“ Znovu ten chladný, pichlavý úsměv. „V Říši stínů nemůže nic skutečně zemřít.“

To jí mohlo přinést jistou úlevu, nebýt způsobu, jakým to řekl – jako výzvu a trumf zároveň, s jiskřícíma očima a rty staženými do nelítostné čárky.

Nei však neměla moc času se nad tím zamýšlet.

Pevrácené stromy se rozkývaly ze strany na stranu, jejich tenké kořeny se natáhly vzhůru k nebi a začaly se kroutit jako kostěné prsty. Šedou krajinou se rozlehl zvuk podobný trhání kovu a z lesa se zaburácením vystřelila příšera s dlouhým tělem a s cvakáním mnoha zubů se řítila přímo na ně.

„Zatraceně,“ zamumlal Solmir a odstrčil Nei na stranu.

Nei klopýtala přes vyprahlou zemi a propletené větve, až upadla na kolena mimo dosah děsivých čelistí. Pořád na sobě měla bílou noční košili, která ji nijak nechránila proti chladu a oděrkám od hrubé kůry. Kdyby věděla, že ji čeká cesta do podsvětí, oblékla by se lépe.

Při té absurdní myšlence, která by se hodila spíš do jejího života v době, kdy byla Prvorozená, a ne královna a kacířka, vyštěkla desivým smíchem.

Solmir před ní stál se zuby vyceněnými v křečovitém šklebu přímo proti obrovské tlamě. Tmavý, téměř vojenský kabát, který měl na sobě, teď odhodil na stranu a vyhrnul si rukávy tenké bílé košile. Na pažích mu černě vystoupily žíly, jako by mu srdce do těla místo krve pumpovalo inkoust. V dlaních se mu hromadila temnota a začerňovala mu prsty a zápěstí. Na kloubech se mu zaleskla tenká vrstva ledu.

Divoce cvakající tlama nestvůrného červa byla už tak blízko, že Nei cítila jeho dech.

Solmir uvolnil sevřené prsty.

Temnota z jeho dlaní vystřelila a ve vzduchu se změnila v ostří a trny, jako by v žilách utkal síť z trní a teď ji házel na příšeru. Té se trní zarylo do masa obaleného vnitřnostmi a stáhlo se kolem těla monstra, až zavylo bolestí.

Ta příšera se ale stále blížila.

Bylo vidět, že strach je pro Solmira nezvyklá emoce – vůbec na rysy jeho obličeje neseděl. Modré oči se mu rozšířily, krutá ústa se otevřela... nedovolil si ale víc než okamžik leknutí a pak znovu napřáhl ruce před sebe v pokusu přivolat k sobě další stíny. Inkoust, který mu pomalu stékal po kůži, byl světlejší než poprvé. Spíš šedý než černý.

Jeho magie slábla, docházela. Nei si ještě stále nebyla jistá, jak to funguje – ta chladná síla, kterou do jejích kostí přivolovalo potřísnění úlomku strážního stromu její krví. Věděla jen, že je to spojené s tímto místem, že je to opak Rediny zelené síly, která nutila věci růst. Cítila, že ta moc v ní pořád dřímá, chladná a trnitá, posílená pokusem otevřít bránu a tím, jak ji připoutali k tomu ohavnému lesíku.

A byla si jistá, že se nechce nechat sežrat příšerou s tolika zuby.

Nei bez přemýšlení napodobila, co dělal Solmir. Napřáhla ruce před sebe a temnota jí sama od sebe začala proudit žilami a plnit jí dlaně, které se samy sevřely v pěst. Bylo to jako zima, jako bodavý vítr. V břiše cítila tak silný chlad, až to téměř páliło.

Pálivá zima jí stekla po pažích a usadila se v rukách, a když už to nešlo vydržet, Nei rozevřela pěsti.

Její síť trnité magie příšeru zachytila přesně v okamžiku, kdy se její čelisti přiblížily na dosah ruky.

Účinek se dostavil okamžitě. Zatímco Solmirovy trny monstrem jen zpomalily, její síť ho zastavila na místě. Zmítalo sebou, vrískalo směrem k šedému nebi, chřadlo a mizelo v místech, kde se ho dotkla Neiina magie. Z jeho těla odkapávaly stočené chomáčky stínu, zaměřovaly vzduch kolem a vydávaly jakési bzučení, které podivně připomínalo řev červího monstra, jen bylo tišší. Pak se ozvala rána, hemživé stíny se rozlétly na všechny strany a příšera byla pryč.

Zbýlé stíny utekly do lesa. Solmir s kyselým výrazem zvedl ruku jejich směrem, ale pak ji nechal znovu klesnout. „Sakra,“ zamumlal. „No dobře. Dostaneme je příště. Síla několika dalších Stínů už nic moc nezmění.“

Nei třeštila oči na místo, kde se před chvílí zmítalo monstrem. Hruď se jí pod noční košilí divoce vzdouvala a temnota v žilách pomalu ustupovala. Cítila chlad, tak strašnou zimu po celém těle, a z ruky, kterou krátce pokryla krusta ledu, jí odkapávala voda. „Neříkal jsi, že tady nic nemůže zemřít?“

„Neviděla jsi všechny ty stíny?“ Nakrčil obočí, klidný a chladnokrevný, jako by spolu právě neporazili magií obřího červa, který se je podle všeho chystal sežrat. „To byly cáry toho nižšího monstra. Jiná podoba jeho energie. Nic z toho, co tady zdánlivě zemře, nezmizí. Jen to změní podobu.“

Nei otevřela ústa, aby se ho zeptala na něco dalšího a sarkasticky poznamenala, že kdyby vypustila svou magii na něj, tak by se možná

proměnil v něco méně protivného. Vtom jí však hlavou projel oslnivý záblesk bolesti, takže ze sebe dostala jen zasténání.

Kolena v hlíně, dlaně na spáncích. Nei měla pocit, jako by jí zároveň něco drtilo a ona se tříštila na kusy. Tělo jako by jí zároveň cosi lisovalo a roztahovalo. Cítila silnou bolest v hlavě, těle, nervových zakončeních a v břiše se jí s pulzující bolestí usadil chlad, jaký nikdy dřív necítila.

Jako z velké dálky slyšela, jak Solmir znovu zaklel, a cítila, jak jí trochu hrubě sevřel obličej v dlaních. Viděla rozmazaně, ale rozeznala záblesk černé ve vlastních žilách. Něco ostrého se jí s každým úderem srdce zarývalo zevnitř do kůže.

„Zatraceně, ženská,“ zavrčel Solmir. „Ještě mi nemůžeš zhasnout.“

Usadil se před ní do podřepu. „Tady dole se za magii platí, Neive-rai.“ Mluvil tak klidně, ale prsty jí dál zarýval do spánek, jako by se jí snažil ukotvit, aby se nerozpustila. „Na povrchu byl vliv Říše stínů slabý, protože jejich magie tam byla slabá. Ale když ji používáš tady, tohle místo do tebe zaryje drápy. Stane se tvou součástí. A to nevydržíš. Je to vězení pro bohy a monstra, a ty nejsi ani jedno.“

Bohy a monstra. Co z toho je tedy on?

„Můžu to spravit.“ V tom prohlášení nebyla žádná něha. Jen drápy a zuby. „Můžu ti dát jiný zdroj. Něco, z čeho můžeš čerpat magii, co není Říše stínů.“

Vzhlédla k němu a s vyceněnými zuby promluvila skrz ten vír bolesti. „Zabil jsi Aricka. Téměř jsi zabil mou sestru. *Využil* jsi mě.“ Celá se otřásla. Trny jí prořezávaly žíly. „Nechci nic, co mi můžeš nabídnout.“

Solmir jí sevřel paži dlouhými, elegantními prsty a zvedl ji na nohy. Stříbrné prsteny ji pálily. Jeho tvář tvořily jen ostré úhly, obočí nad démonicky modrými očima připomínala řezné rány a rty měl stažené ve stejně vzteklém úšklebku jako ona.

„Není to nabídka,“ prohlásil.

A přitiskl rty k jejím v hrubém polibku.

Nei ztuhla překvapením, ale i tak si uvědomovala, že podobný polibek nikdy nezažila. Připomínal spíš bitvu – za jeho rty cítila zuby a tlak jeho úst byl asi tak příjemný jako ostří meče.

A během toho krutého polibku se v Nei něco... pohnulo.

Bolest trnů trhajících jí žíly začala ustupovat, postupně se změnila ve slabé bodání a nakonec sotva znatelné štípání. Pulzující bolest v její hlavě pomalu slábla. Jako by z ní dotyk Solmirových rtů vytahoval magii coby provázek ze zamotaného klubka. To vyprazdňování bylo příjemné i zdrcující, jak zároveň slábla bolest i magie. Její tělo bylo čím dál víc na zemi, čím dál víc její.

Zase byla křehkým člověkem, který nemá kontrolu vůbec nad ničím.

Solmir přerušil jejich polibek, k němuž vlastně ani nedošlo, ale dál ji držel v náručí pro případ, že by na ni přicházely mdloby. Voněl jako borovicové jehličí a sníh, dálky a širé nebe.

Jeho pohled jí až moc připomínal těch několik měsíců, kdy si hrál na Aricka. Kdy předstíral laskavost, předstíral...

Odstrčila se od něj tak silně, až ho udeřila do hrudi. „Co jsi mi to udělal?“

„Dal jsem ti nový zdroj. Aby tvoje magie nebyla spojená s Říší stínů, ale se mnou. Odeď, když ji budeš chtít použít, budeš ji čerpat nejdřív ode mě. Teď jsem tvůj zdroj *já*.“ S lhostejným výrazem jí chytil ruce, aby s nimi nemohla máchat. „Domluvili jsme se na jednom úderu, Neiverai, a ty jsi mě uhodila už dvakrát.“

Zůstali tak stát bez hnutí. On jí pevně držel obě zápěstí. Její tvář byla zkřivená hněvem a zmáčená slzami.

Jeho výraz by se dal považovat za lhostejný jen z dálky. A mezi Nei a padlým Králem bylo teď sotva pár centimetrů, takže si mohla v jeho modrých očích dobře prohlédnout žár jeho lítosti a vzteku a něčeho podobného smutku. Solmir ji pomalu pustil, sehnul se, zvedl odhozený kabát ze země a přehodil si ho přes svalnatá ramena. „Udělal jsem, co bylo třeba.“

Děláme, co je třeba.

Nei objala rukama samu sebe a znovu si vybavila, jaký byl Solmir ve světě nad zemí. Choval se, jako by ji miloval, a ona byla tak hloupá, že mu uvěřila. Celé to byl jen trik, to už teď věděla. Chtěl získat její důvěru. Chtěla se ho zeptat, proč mu nestačilo jednoduše si přivlastnit Arickův obličej, proč to muselo být celé tak zraňující. Jediní dva muži, kteří ji kdy milovali, byli Raffé a Arick, a dozvědět se, že Arickova láska nebyla skutečná – že to ani *Arick* nebyl –, ji skutečně ranilo.

„Zabil jsi Aricka,“ zavrčela. „Nemáš právo používat jeho slova.“

„Nikdy nebyla jeho.“ Solmirovi zajiskřilo v očích. „To jsem řekl já.“

Teď měla příležitost. Téměř jako by jí dával možnost se ho zeptat. Teď může zjistit, co myslel svou laskavostí a péčí. Ale Nei na to neskočila. Nechtěla to vědět.

Polkla. Byl to pocit, jako by měla v hrdle trny. „Je sestra naživu?“ Vybavila se jí mlhavá vzpomínka Redy za zamlženým sklem, ale to jí nestačilo. Potřebovala to slyšet od něj. „Jestli není, tak tě zabiju – skutečně zabiju, ne jen rozsekám na cáry magického stínu. I kdybych musela ten tvůj škleb vytáhnout nad zem.“

„Je naživu,“ krátce přikývl. „Myslím, že ji budeme ještě potřebovat.“

Nei nakrčila čelo. „K čemu?“

„K vraždě Králů samozřejmě.“ Solmir stáhl rty do pichlavého úsměvu. Pak se otočil a loudavým krokem se vydal mezi stromy směrem, odkud přiběhla, jako by si byl jistý, že ho bude následovat. „Nebudeš tomu věřit, ale vytahování šklebů nad zem je přesně to, co máme v plánu.“

Popravdě neutekla moc daleko. Věž se tyčila za tenkou zástěnou z převrácených stromů, jasně viditelná přes krajku holých větví.

I když tedy *větve* není to správné slovo. Stromy rostly vzhůru nohama, silné větve jim vrůstaly do šedivé, suché hlíny, rozryté do tak

hlubokých brázd, že se o ně dalo kopnout do holeně. Nahoře se do bledého vzduchu rozprostíraly tenké, dlouhé, nehybné kořeny. Táhly se daleko do výšky a nakonec zmizely v mlze.

Odras lesa v zrcadle. Zvětšená verze toho lesíka ve Svatyni.

Za stromy však ležela pustá šedá krajina a rozprostírala se tak daleko, kam jen oko dohlédlo. Nerostl tam jediný strom, ať už převrácený, nebo normální. Z té neutěšené planiny čněla k nebi věž z opršelych cihel porostlých popínavým černým trním, v níž se probudila. Solmir nenuceně zamířil ke dveřím, jako by se vraceli z ranní zdravotní procházky na snídani a nebylo kam spěchat.

„A jak přesně plánuješ vytahovat škleby nad zem?“ Nei si založila ruce na prsou, aby se nezačala třást. Ta zima tady se jí dostávala pod kůži. „Už jednou se ti nepodařilo Krále dostat ven, a ty to budeš jen tak zkoušet znovu? Takže nejsi jen zlý, ale k tomu ještě tupý?“

Nepatřilo to k jejím nejlepším urážkám, ale právě se probudila v podsvětí a unikla příšeře. Nemohla po sobě chtít důmyslné slovní hříčky.

Solmir jí věnoval šibalský pohled, otevřel dveře a velkolepým gestem ji pozval dovnitř. Nei sevřela ruce v pěst a vstoupila tak, aby se k němu přiblížila co možná nejméně. Její kůže si pamatovala jeho dotek, a ona by si ji za to nejraději seškrábala z těla.

„Nesmírně tupý,“ poznamenal, když ho míjela. „A nesmírně zlý.“

Nei vešla s hlavou vztyčenou tak vysoko, jak jen to bylo možné.

V dálce se ozvalo zahřmění a kamenná podlaha věže se začala třást. Nei automaticky natáhla ruku ke zdi, aby udržela rovnováhu, a jen zázrakem se vyhnula trnům, které trčely po celé délce schodiště.

Solmir ji znovu chytil za paži a přitáhl pozadu zpátky, aby se postavila naproti němu na prahu. Nosem se téměř dotýkala prohlubně nad jeho klíční kostí.

„Nejbezpečnější místo během zemětřesení,“ procedil přes zatnuté zuby. Nedíval se na ni, očima pročesával obzor. „Zárubně. Pamatuj si to, mohlo by se ti to hodit.“

Země se otrásla ještě jednou a pak to ustalo. Nei svírala rám dveří za sebou tak pevně, až jí zbělely klouby na rukou. „To se děje často?“

„Teď častěji než dřív.“ Otočil se a vydal se po schodech vzhůru. „Říše stínů se rozpadá. Je čím dál nestabilnější.“ Odfrkl si. „Alespoň už tu není moc co věznit. Nezbyvají skoro žádná nižší monstra a jen čtyři Pradávní.“ Krátce se odmlčel. „Vlastně možná jen tři. Musím se zeptat Švadlenky.“

„Je ti doufám jasné, že ničemu z toho, co jsi právě řekl, nerozumím.“

Solmir po ní šlehl pichlavým úsměvem, který mu nedosáhl k očím. „A pak kdo je tady tupý.“

Nei se ale třásla tak, že mu nedokázala řádně kousavě odpovědět. Chlad Říše stínů jí už pronikl přes noční košili. Nei se to snažila skrýt, ale Solmir si toho všiml a jedovatý úsměv mu změkl do téměř zasněného výrazu. Pohybem ramen ze sebe shodil kabát.

Nei vrtěla hlavou ještě dřív, než si ho stihl úplně svléknout.

„Ano, vím, nechceš nic, co ti můžu nabídnout. Smůla. Vezmi si ten zatracený kabát.“

Nei chvíli váhala, ale pak kabát přijala. Byl vyhrátý od Solmirova těla. Nei se musela bránit, aby se od látky neodtahovala.

Po chvíli ticha si Solmir vzdychl. „Já taky nejsem zrovna nadšený, že jsi tady, Neiverai. Tohle jsem nechtěl.“

„Ne, ty jsi chtěl osvobodit Krále a zabít moji sestru.“

„Ne tak docela,“ procedil přes zuby, jako by se musel hodně snažit, aby se s ní nehádal, i když ho k tomu chtěla dotlačit. „Víš, co jsem chtěl. Zničit Krále.“

Dát najevo své emoce by znamenalo se před ním odhalit, a on už ji mockrát viděl zranitelnou. Nezasloužil si to a ona neměla zranitelnosti na rozdávání. A tak se narovnala a nedovolila svému obličejí, aby se zkroutil vzteky. Znovu si nasadila masku. Jestli ji prohlédl, nedal to najevo. „A tomu mám jako věřit?“

„Jak jsem říkal, nic jiného ti nezbyvá. Já jsem sice lhář a vrah a dala by se o mně říct řada dalších nehezkých věcí, ale taky jsem jediná

bytost v celém podsvětí, které na tobě aspoň trochu záleží.“ Vyce-
nil zuby a ty se mu zaleskly. „Ty a já chceme totéž. Víím, že se ti to
hnusí.“

Stál moc blízko. Nei chtěla ustoupit, ale to by znamenalo kapitu-
laci, a ona nechtěla, aby si myslel, že něco vyhrál. Přimhouřila oči.
„Jak se opovažuješ.“

„Ty chceš, aby to skončilo. A tohle může odjakživa skončit jen jed-
ním ze dvou způsobů. Zničením duší a zbytků těl Králů, nebo jejich
osvobozením, až se Říše stínů konečně rozpadne.“ Čelo měl rozryté
jizvami. Nejbolestivěji vypadaly ty na spáncích. Směrem ke středu
čela se zmenšovaly. Zvedl ruku a nepřítomně si je promnul. „Věř si,
čemu chceš, ale já jsem se *skutečně* snažil vybrat tu nejlehčí cestu pro
nás všechny, když jsem se vydal nad zem.“

„Jako třeba zmanipulovat Aricka.“ Nedal najevo ani špetku lítosti
a ona věděla, že na tom nejspíš nic nezmění, ale nechtěla ho nechat
skrývat se za polovičitými doznáními. „Zmanipulovat mě.“

„Vás nebylo potřeba nijak zvlášť manipulovat, Vaše Výsosti.“ Jeho
modré oči žhnuly v tlumeném šedém světle. „Stačilo tě jemně postrčit.“

Nei polkla, aby se jí srdce vrátilo tam, kam patří. Nehodlala uhnout
pohledem ani sklopit hlavu.

Solmir uhnul očima první, ale tak ležérně, že se kýžený pocit vítěz-
ství nedostavil. Znovu si promnul čelo a pak ruku položil na rukojeť
dýky, která mu visela u pasu. „Téměř už se mi podařilo, co jsem po-
třeboval. Co jsme *všichni* potrebovali. Vážně, Neiverai, měla bys mi
být vděčná. Ale tvá sestra se do toho musela vložit a všechno zkom-
plikovat.“ Krátce se odmlčel. „Asi jsem to měl čekat. Osud je mrcha.“

Nei znovu otevřela ústa, aby mu zakázala mluvit o své sestře, ale
vtom udeřilo další zemětřesení.

Nei upadla na stranu a tvrdě se uhodila do kolenou o schody, i když
zemětřesení bylo podstatně slabší než to první. Solmir tentokrát ne-
zamířil ke dveřím, jen se ladně přikrčil, aby získal větší stabilitu. Jak
dlouho se podsvětí rozpadá, že je na to tak zvyklý?

Když se země přestala třást, Solmir se narovnal, otočil a vyrazil po schodech vzhůru do kruhové místnosti, kde se probudila. „Nejspíš ti došlo, že nám nezbývá moc času!“ zavolal na ni přes rameno. „Takže bys mohla trochu zrychlit!“

Kapitola druhá

Reda

LES JÍ NĚKDY nechával zdát sny.

Dávalo to smysl. Ta spousta magie, kterou v sobě nosila, na ní zákonitě musela zanechat stopy nejen zvenčí, ale i zevnitř. Dalo se čekat, že jí nejen obkrouží zorničky očí zelenou barvou a proplete vlasy popínavým břechtanem, ale že jí vyryje i zlaté cestičky do myšlenek. Byl to stejně znepokojivý vedlejší účinek, ale vzhledem ke všemu ostatnímu vlastně ještě celkem mírný.

Sny začaly hned potom, co se Reda stala Divým lesem. Hned potom, co to Nei stáhlo pod zem. Byly to sny, které po sobě zanechávaly zlaté obrazy. Připadaly jí skutečnější než její vlastní unavené myšlenky, jež se jí honily hlavou předtím, než konečně usnula. Byly to celkem jednoduché sny a netrvaly dlouho. Zrcadlo, které nic neodráželo. Nebe, na němž se točily hvězdy, aby se užuž uspořádaly do slov, ale než je mohla přečíst, zase se rozutekly.

Teď se jí však zdál ten nejhmatatelnější sen, který zatím od Divého lesa dostala: byl to strom.

Bílý strážní strom v moři mlhy, která skrývala veškerou krajinu kolem. Objevil se jako pouhý semenáček, ale pak rostl – nejdřív pomalu, jak to ve snech bývá, a pak celý naráz. Prudce vyrazil do výšky a rozprostřel větve nad její hlavou. Po jeho kůře se táhly zakroucené zlato-černé linie.

Reda měla v ruce jablko – hřejivé, zlaté a nepřirozeně těžké. Zdvihla ho ke rtům a zakousla se do něj. Ucítila chuť krve a strašlivou bolest v hrudi, jako by si právě vyrvala a snědla nezbytnou část sebe samé.

Reda otevřela oči. Hrud se jí svírala a ústa měla plná kovové chuti. Srdce jí divoce bušilo v krku a pumpovalo jí zelenou magii do žil, ale sotva si vzpomněla, kde je, začalo zpomalovat.

Je v Černé tvrzi. Vedle Vlka.

Otevřeným oknem jejich ložnice dovnitř vanul slabý vánek s vůní listí, hlíny a skořice – závan jejich věčného podzimu. Postel zalévalo tlumené ranní světlo. Eammonovy tmavé vlasy se v něm zlatě leskly a jizvy na holých ramenou a břiše se zdály výraznější než obvykle.

Reda se při tom pohledu usmála, zahнала zbytky krvavých snů, přitiskla se k jeho boku a lehce mu přejela prstem po jedné z jizev na břiše. Vytrhli les z šera věčného stmívání zpátky do lineárního času, za což byla ze všeho nejvíc vděčná ráno. Vlkovi to v šedém ranním světle moc slušelo.

Hladila ho po jizvách, po bocích a pak ještě níž. Když ho sevřela rukou, pohnul se a zaklonil hlavu s tichým, spokojeným povzdechem, ale neprobudil se.

Reda se uličnický usmála a ruku nahradila ústy.

To už ho probudilo. Otevřel zářící jantarové oči s tmavě zeleným kroužkem okolo. Jednou zjizvenou rukou jí vjel do vlasů. „Dobré ráno.“

„Výborné ráno,“ zamumlala mu Reda do kůže, pak se zvedla a obkročmo si na něj sedla.

Později, když už neměla myšlenky rozmlžené a v plamenech a oblékala se, si na sen znovu vzpomněla. Měla z něj jiný pocit než z těch předchozích. Jakousi tíhu, závažnost.

V poslední době se ale všechno zdálo závažné. Uplynul týden od toho, co byli ve stínovém lesíku, co se otevřela země a oni zmařili Solmirův pokus o osvobození Králů. Týden od toho, co se s Eammonem společně stali celým Divým lesem, který teď existoval ve dvou tělech a duších.

Už týden nebylo po Nei ani památky.

Už týden neměli ani tušení, kde ji vůbec *začít* hledat. Zrcadlo ve věži neukazovalo nic. Když se do něj Reda podívala naposled, spatřila Říši stínů a spolu s ostatními se vydala na hranici lesa, kterou našla roztráštěnou. Ani les v jejích kostech s hledáním nepomáhal. Od chvíle, kdy se ukotvil v nich dvou, byl tichý. Už se nesnažil mluvit draze vykoupnými slovy. Usadil se podél její mysli jako mech na kameni. A les kolem ní, teď už bez strážních stromů a bez vlastního vědomí, ale stále dotčený magií, jí ukazoval jen zlatý podzim.

Reda byla silnější než kdykoliv předtím. A stejně si připadala bezmocná.

Z myšlenek ji vytrhl důvěrně známý dotek Eammonových zjizvených dlaní. Zamyslela se tak hluboce, že se zastavila uprostřed splétání copu. Eammon jí vzal vlasy z rukou a pokračoval tam, kde přestala. „Trápí tě něco nového?“ Měl tichý a trochu chraplavý hlas, ostatně jako každé ráno. „Nebo pořád totéž?“

„Totéž,“ zamumlala.

Tiše zamručel na znamení souhlasu. Jeho část copu byla nepravidelná, ale konec svázal správně a pak za cop lehce zatáhl, aby zaklonila hlavu a lehce se otočila, a políbil ji na čelo. „Třeba bude mít Raffé pro Fifeho nějaké novinky.“

Reda vzdychla a zaklonila se ještě o něco dál, až se opřela hlavou o Eammonovo ploché břicho. „Možná.“ Fife se chystal už podruhé do hlavního města Valleydie. Využíval toho, že už ho neomezují hranice lesa, i když s ním byl svázán jinak – úmluvou za Lyřin život, kterou uzavřel během těch několika minut, kdy Eammon nebyl sám sebou, zastíněný magií a lesem. Fife se potkával s co nejobyčejněji oblečeným Raffem v hostinci a společně vymýšleli, jak by mohlo v hledání Nei pomoci něco z toho, co má Raffé k dispozici.

No. Co má zatím k dispozici. Než někomu dojde, že královna se ve skutečnosti nezotavuje z nemoci na území Floriane a že její snoubenec není v doprovodu Velekněžky na návštěvě v Alpeře.

Jestli – nebo spíš *jakmile* – to vše vyjde najevo, bude pro Raffeho podstatně těžší využívat knihovnu v paláci a dávat dobrý pozor na Svatyni.

Dosud jim dobře sloužilo, jak izolovaná Valleydie je. Byla proslulá přesně tím, kvůli čemuž byla územím, o něž nikdo nestál – Divý les na její severní hranici, daň Druhorozených dcer, neúrodná půda a chladné podnebí. A i když dvě věci z toho už nikomu nehrozily, zprávy se šíří pomalu – obzvlášť když dvořané v chladnoucím počasí zůstávali zalezlí doma nebo za hranicemi v přípravách na přicházející zimu.

Když budou postupovat tiše a rychle, šlechta nemusí nikdy zjistit, že Nei zmizela. Reda měla plné ruce práce ve snaze ji přivést zpátky. Nerada by bojovala i o zachování sestřina trůnu.

Zvažovala i možnost za trůn nebojovat, kdyby k tomu došlo. Co dobrého jí nebo sestře kdy přinesl? Reda o něj rozhodně nestála.

Zamrkala, zavřela oči a vdechovala vůni Eammona, o něž se opírala zády. Voněl pořád stejně, knihovnou a teď ještě silněji listím. „Zdál se mi sen z Divého lesa.“ Otevřela jedno oko a podívala se na něj nahoru. „Tobě ne?“

Eammon jí nepřítomně zastrčil volné pramínky vlasů za ucho a zamračil se, jak usilovně vzpomínal na spánek, z něž ho vytrhla. „Asi ne, nevzpomínám si.“ V očích mu vášnivě zajiskřilo. „Probudil jsem se ale poněkud rozptýlen, takže bych na svou dnešní paměť moc nespolehal.“

Reda se zašklebila a silně ho dloubla do břicha. O lesních snech mu říkala od samého začátku. Zdály se i jemu – stejně krátké záblesky obrazů a pocitů v tak rychlém sledu, že se z nich těžko dalo cokoliv vyvodit. Většinou se jim ty sny zdály současně – nit magie, která se jim ovíjela kolem kostí, se rozpalovala u obou najednou.

Zdalo se však, že tenhle konkrétní sen patřil jen jí. Reda se zachmuřila. „Byl podivnější než ty předchozí. Delší. Byl tam strážní strom. A jablko. Když jsem do něj kousla, bylo krvavé.“

Eammonovi ztuhla ruka. Při zmíenkách o krvi stále pociťoval úzkost, i když už ji po něm les nechtěl. Lyra ho škádlivě nazývala citlivkou, ale říkala to s pochopením v očích. Vlk zažil dost krve na několik životů.

Ztuhlost ho po chvíli přešla a on Redu pohladil palcem po tváři a pak dal ruku pryč. „Opravdu si myslíš, že to něco znamenalo? Sny, co nám dává Divý les, většinou nic neznamenaají, nebo aspoň pro mě, ale jestli si myslíš, že ti to mělo něco říct...“

„Možná,“ vzdychla Reda. „Nebo to mohlo taky znamenat, že mi to včerejší koření od Lyry pěkně pomotalo hlavu.“

Eammon si odfrkl. „Podívám se v knihovně, jestli nenajdu v historických knihách něco podobného. Zmínek o krvavých jablcích by nemuselo být mnoho a měly by být celkem konkrétní, si tak říkám.“

„Pomůžu ti, ale nejdřív se chci rozloučit s Fifem. Mám dopis pro Raffeho.“

„Další dopis?“

Pokrčila rameny a zatahala za vytaženou nitku v lemu své tuniky. „Na jeho místě bych chtěla vědět úplně všechno, co zkoušíme. Kdyby ses ztratil ty.“

Vlk tiše zabručel na souhlas.

Reda nervózně poklepávala prsty na vlastní stehno. „Když Raffé nepřijde s ničím novým,“ řekla konečně, „měli bychom si promluvit o tom, co dál.“

Nepodívala se na něj, ale slyšela, jak se mu při povzdechu na okamžik zadrhl dech. Už několik dní se kolem nich vznášela hádka, a teď byla na spadnutí. Prohledávali dvě knihovny zároveň, a zatím nenašli nic, co by jim pomohlo Nei najít. Redina trpělivost, které už od samého začátku moc neměla, užuž docházela úplně. Kdoví, čím Nei prochází, zatímco oni ztrácejí čas starými knihami a opatrností?

Vzduch jiskřil v napjatém očekávání. Nakonec Eammon přikývl. „Probereme to,“ řekl. Pak ji znovu políbil na čelo a zmizel na schodišti.

Reda vstala a protáhla si ruce nad hlavou, aby se zbavila zbytků ranní ztuhlosti. Z kuchyně už sem proudila báječná vůně – Lyra se

večer vrátila z krátkého výletu na jih, prvního z mnoha putování po celém kontinentě, která měla v plánu, když už nebyla zavázána Divému lesu. Fife se na večeri opravdu vyřádl a o snídani to podle všeho platilo také.

Dopis pro Raffeho ležel na stole. Byla to jen jedna stránka složená do malého obdélníčku. Reda se na něj zadívala se spodním rtem skousnutým mezi zuby. V dopise stálo víc než jen to, že neobjevili nic nového. Na konci bylo pár řádek o tom, že se blíží Arickovy narozeniny. Nebylo třeba to Raffemu připomínat, vzpomněl by si jistě i sám, ale Reda to chtěla zmínit i tak. Na důkaz toho, že vzpomíná i ona.

Truchlení nad ztrátou Aricka byl podivný pocit, možná nejpodivnější ze všech těch zvláštních smutků, které zažívala. Ne proto, že ho zabila ona. Mezi všemi těmi zvláštními pocity, které v ní vzpomínka na něj vyvolávala, provinilost nebyla. Pro záchranu Eammona a Nei by udělala i daleko horší věci. Arick si svůj osud zvolil sám, když vyvolal Solmira a daroval mu svůj stín a svůj život.

I tak jí však bylo líto, že je pryč.

Odhodlaně stiskla rty do tenké čárky, zvedla dopis a dala si ho do kapsy. Až příště potká Solmira, tak ho zabije. Mnohem pomaleji, než zabila Aricka.

Sešla po schodech dolů. Cestou poslouchala hlasy Fifeho a Lyru z hodovní síně a myšlenky jí utekly od Aricka a Solmira k přízemnějšímu starostem. Eammon řekl Fifemu, že jestli chce, může klidně doprovázet Lyru na jejích cestách. Když Divý les žil v něm a v Redě, nepoutala ho žádná reálná hranice, takže dávalo smysl, že by měl moc cestovat stejně daleko jako ona. Fife to ale zatím nezkusil. Vydával se jen do hlavního města Valleydie, aby se setkal s Raffem. Reda nevěděla, co mu brání, ale přišlo jí nevhodné se ptát, když bylo všechno ještě tak nové a čerstvé. A když nikdo z nich netušil, do čeho se vlastně uvrtil, poté co uzavřel úmluvu s božstvem, v nějž se Eammon krátce proměnil.

Nová úmluva, kterou s Divým lesem – s Eammonem – uzavřel, byla jiná než ta předchozí. Reda to cítila v lese, který nosila v sobě, i když si nebyla jistá, čím se liší. Divý les potřeboval od Fifeho něco jiného než krev nebo věrnou službu. Znamení na jeho paži bylo větší a složitější než předtím – propletený obrazec z kořenů pod kůží, který sahál od lokte až téměř do poloviny předloktí. Les ho dosud o nic nepožádal. Nebyly tu žádné Stíny ani trhliny, které by bylo třeba zalévat krví ve snaze je zacelit.

Ani v té niti lesních myšlenek, která přiléhala tak těsně k její vlastní mysli, že je jen těžko rozpoznala od sebe, se jí nedařilo najít nic o tom, co Fifeho nová úmluva znamená.

Všichni tři z toho byli nervózní. Opatrně kolem sebe našlapovali. A Redě bylo jasné, že když je to těžké pro ni, neumí si ani představit, jaké to je pro Fifeho a Eammona, kteří žili tak dlouho zavření ve vlastním maličkém světě.

Když vstoupila do hodovní síně, Lyra už seděla na svém místě s hrnkem horké kávy v ruce a úsměvem na elfím obličejí. Slunce za hranicemi lesa jí vyšisovalo konečky černých kudrn, takže získaly měděný lesk. Když Reda vcházela do dveří, Lyra zvedla svůj otlučený hrnek na pozdrav. „Posadíš se a budeš jíst, nebo to uděláš jako tvůj manžel a skoro bez pozdravu stopíš kus chleba?“

„Sednu si.“ Reda se posadila na svou židli a přijala nabízený hrnek s vděčným úsměvem, když zjistila, že už jí Lyra do kávy přidala smetanu. „To voní podstatně líp než obvykle.“

„Věděla jsi, že kafe nemusí chutnat jako slabý odvar z fazolí? Já to zjistila, když jsem to cestou zpátky vzala přes Meducii. Mají nápoje vážně v malíčku. Od vína po kafe.“

„Nebudu si to brát osobně.“ Fife se vynořil z kuchyně. Nesl něco, co vypadalo jako celá šunka, a položil to na stůl vedle chleba. „Nebudu reagovat na urážku mého kafe jako *slabého odvaru z fazolí*.“

Lyra nakrčila nos a pohládila ho po zrzavých vlasech. „Ten nejlepší slabý odvar z fazolí.“

Fife se na ni usmál. Byl to první upřímný úsměv, který u něj Reda za celý týden viděla. Neměl vyhrnuté rukávy, aby zakryl své Znamení úmluvy, a když se Lyra obrátila ke stolu, ujistil se, že mu manžeta drží na zápěstí.

Všiml si, že ho pozoruje. Jeho oříškově hnědé oči se setkaly s Redinýma a Fife lehce, žalostně pokrčil rameny.

Takže Lyře ještě pořád neřekl o nové úmluvě a neukázal jí své nové Znamení. Brzy nebude mít na vybranou – Lyra si pamatovala z bitvy se Solmirem u převráceného hájku dost na to, aby věděla, že utrhla opravdu vážné zranění. Nakonec jí dojde, co ji zachránilo.

Pustili se do jídla v přátelském mlčení. Fife seděl vedle Lyry a Reda naproti nim. Od doby, kdy se nemuseli spokojit jen se zásobami z Okraje, si dopřávali rozmanitější pokrmy než dřív. Vesničané za lesem se ještě připravovali na svou velkou migraci na jih (kterou zdržel tichý chaos, který teď panoval ve Valleydii), ale Valdrek s Learem už se vydali do hlavního města, aby zjistili, do jakého světa se to vlastně vracejí.

Jestli se jim podaří najít Nei – *až najdou Nei*, pomyslela si sestra zuřivě a prsty silně sevřela hrnek –, Reda se chystala vesničanům pomoci se usadit na novém místě. Ale dokud Raffé tajně drží Valleydii jen silou vůle, nepřipadalo jí zrovna moudré pokoušet se přesunout celou malou zemi zpoza Divého lesa. Obyvatelé Okraje s ní souhlasili, a celá řada z nich dokonce ráda zůstávala na svém místě. Když se dalo projít lesem a oni mohli začít obchodovat se zbytkem světa, už si za Divým lesem nepřipadali jako ve vězení.

„Mohl bys předat Raffemu tohle, až ho uvidíš?“ Reda vylovila z kapsy dopis.

Fife si ho vzal a při pohledu na to, jak je tenký, nakrčil obočí. „Nějaké novinky?“

„Ne,“ vzdychla Reda. „Ale on to bude chtít vědět. Žádné zprávy, špatné zprávy.“

Lyra si vzala další kus chleba. „Já myslela, že spíš *žádné zprávy, dobré zprávy*.“

„Řekněme, že *žádné zprávy způsobí Raffemu víc obav, než cítí teď.*“

Kromě krátké zmínky o Arickových narozeninách v dopisu opravdu nic moc nestálo – jen opakování toho, že Reda přinášela zrcadlu obětiny každý den, ale ono jí stále odmítalo Nei ukázat. Také ho znovu ujistila, že spolu s Eammonem hledají jakýkoliv způsob, jak Říši stínů otevřít a vytáhnout Nei ven.

Tedy jakýkoliv *bezpečný* způsob.

Předtím než se stali Divým lesem, existoval bezpočet neúmyslně vytvořených vstupů do Říše stínů. Trhliny, bublající černá hlína kolem padajících strážních stromů, z nichž lezly Stíny a to nižší monstrum, s nímž se utkali, když ji Eammon poprvé vzal do Okraje. A Reda zvažovala, jestli to není ta odpověď, kterou hledají.

Co kdyby se jim podařilo vytvořit vstup do Říše stínů? Co kdyby ze sebe nějak vykořenili jeden strážní strom jako kývající se zub, zasadili ho do hlíny a počkali, až ho díky vzdálenosti od nich pohltí dost hniloby na to, aby se tak otevřela brána mezi světy?

O tom nápadu řekla Eammonovi jen jednou. Nereagoval na to dobře. Spíš se *rozzuřil*. S planoucím pohledem se nad ní tyčil jako nějaký mstitel a tichým hlasem se jí ptal, co si *sakra* myslí.

Až do toho okamžiku si neuvědomila, že přesně tak zemřela jeho matka. Gaya se pokusila otevřít Říši stínů, aby ven vytáhla Solmira, a Divý les ji pohltit v zoufalé snaze zahojit vlastní zranění.

Tentokrát se to muselo udělat jinak. Celý les rostl jen v nich dvou, ne v hlíně. To přece muselo znamenat, že se nevzbouří, že to pochopí, nebo ne? Ale Eammon byl neoblomný a na první pohled úplně vyděšený, a tak to Reda nechala být.

Ten nápad však nemohla dostat z hlavy.

A ten dopis pro Raffeho byl *opravdu* tenký.

„Počkej chvíličku, Fife.“ Reda se postavila a prohledala si kapsy ve snaze najít pero. Začala ho nosit stále u sebe, protože Eammon pořád potřeboval něco na psaní. Většinou míval pero zastrčené za uchem, ale Reda mu ráda půjčovala svoje. „Chci tam ještě něco dopsat.“

Možná její sen Raffeho nějak uklidní, když jinak nejsou opravdu žádné novinky. A knihovna ve Valleydii byla obrovská – když se jí a Eammonovi nedaří najít nic nového, třeba něco najde on.

Naškrábala na konec dopisu hrubé obrysy svého snu, chvíli na písma foukala, aby inkoust zaschl, a vrátila ho Fifemu. „Řekni mu, ať napíše, kdyby se chtěl na něco zeptat.“

Fife přikývl a strčil si dopis do kapsy. „Chceš jít se mnou?“ zeptal se Lyry. Nevyznělo to tak nenuceně, jak si přál. „Raffe vždycky platí a ubytuje mě přes noc v jednom z těch hezčích hostinců.“

„Jasně.“ Lyra si naposledy ukousla chleba, postavila se a protáhla se s rukama nad hlavou. Přivezla si z Valleydie nové šaty v barvě ledu, která dokonale zdůrazňovala její hnědozlatou kůži, ale nepřestala na zádech nosit svůj *tor*. S tou kombinací vypadala divoce a křečce zároveň. „A pak můžeme probrat, kam vyrazíme dál.“

My dva se nerozdělíme. Tak to řekla dlouho předtím, než mohl kdokoliv z nich tušit, že je les brzy pustí na svobodu, že Reda a Eammon konečně společně zahojí, co bylo tak dlouho rozbité. Lyra zatím cestovala sama jen proto, že Fife odmítl jet také. Reda přemýšlela, jestli mu to projde i podruhé. I když chápala jeho obavy – rozuměla, že kvůli svému novému poutu k Divému lesu se bál ho opustit –, doufala, že až se Lyra zeptá příště, pojedou s ní.

Zároveň jí však připadalo, že Fife má ze všeho největší strach z toho, co se stane, až Lyra uvidí jeho nové Znamení.

Všichni ještě stále hledali cestu tím novým bludištěm, které si vytvořili, a nikdo si nebyl jistý, na které hranice můžou tlačit. Redu ani Eammona Divý les neomezoval. Nosili jej v sobě. Nemohl je tedy věznit uvnitř hranic, které už neexistovaly. Ale když byla Nei nezvěstná a jejich síla tak nová, ani jeden z nich se nezmínil o možnosti les opustit. Zvláště teď, když byla jejich magie tak fyzická a jasně viditelná. Reda by nerada potkala někoho z Valleydie, kdo si ji pamatoval jako Druhorozenou, která se z lesa jednou vrátila a pak zase zmizela – těsně předtím, než její sestra, nově korunovaná královna, údajně

ulehla se záhadnou nemocí. Nejspíš by ji čekala spousta otázek, na které nechtěla odpovídat. Celá situace byla moc křehká.

A jestli z toho měla obavy ona sama, nedokázala si představit, co cítí Eammon. On, který se jednou pokusil překročit jižní hranici Divého lesa a úplně ztratil sám sebe. On, jenž nebyl ve světě venku po celá staletí.

Ale na to všechno bude čas. Až najdou Nei. Reda v poslední době myslela na to, jak ráda by zase jednou viděla moře.

Vyprovodila Fifeho a Lyru ze dveří a dívala se za nimi, jak se prolétají nově zahojeným zlatožlutým lesem. Eammon na ni čekal dole v knihovně. Přinese mu další hrnek kávy. Určitě už ten první dopil.

Místo toho ale zamířila k věži.

Od vyléčení Divého lesa se rostliny pnoucí se po stěnách věže rozbujely do změti listí a bílých květů velkých jako její hlava. Bylo to překrásné, jako kapka jara v podzimu kolem. A její magie, ten divoce rostoucí les pod kůží, tady byla ještě pořád silnější než jinde.

Ale ne dost silná na to, aby jí zrcadlo ukázalo, co potřebuje.

Jeden pokus. Dnes jen jeden pokus, jedna úpěnlivá prosba a oběť. Třeba jí zrcadlo dovolí alespoň jeden pohled na sestru. Pak se přidá k Eammonovi v prohledávání starých knih ve snaze najít něco, co ještě nevědí o sobě, o Divém lese, o Říši stínů. Něco, co by jim umožnilo osvobodit Nei z temnoty, která ji tak pevně drží.

Jeden pokus.

Když kráčela přes mech, její pohled – tmavě hnědé oči lemované zelenou, stejně jako Eammonovy – zabloudil k železné bráně a stromům za ní. Viděla jen žlutou a oranžovou, pouze hnědou kůru, nikde žádné bílé strážní stromy.

„Přece musí existovat nějaká brána,“ zašeptala svému podzimnímu lesu. Vyslovila to nahlas, ale slova směřovala i dovnitř, do lesa, který nosila pod kůží. „Musí existovat *něco*.“

Nedostala odpověď. Ale zdvihl se lehký větřík, rozvířil zlaté listí a Reda ucítila podél páteře místo odpovědi zašustění.

Vyběhla po schodech do věže a už cestou si vytahovala tmavě zlaté vlasy z nesouměrného copu, který jí zapletl Eammon. Vlasy jí proplétaly tenké úponky břechťanu, které jí vyrůstaly z hlavy stejně přirozeně jako vlasy. Vytrhla i jeden z nich. A pak potřebovala krev, jen maličkou kapku – zaryla si nehet do břicha palce. Připomnělo jí to její první dny v Divém lese, kdy si trhala záděru, jen aby nemusela použít magii. Připadalo jí to, jako by vzpomínala na předchozí život.

Zvláštní, z čeho měla dřív strach.

Krev otřela o pozlacený rám. Vlasy a břechťan omotala kolem zatočených ozdob. „Ukaž mi mou sestru,“ přikázala hlasem, ve kterém zaznívalo vrzání větví, rozvíjení květů a hvízdání větru.

Nic. Zase nic. Reda se postavila s hlubokým, roztřeseným povzdechem.

Něco na tom matném šedém povrchu však upoutalo její pozornost. Pohyb, dva zkřížené odstíny temnoty, jako by se něco hýbalo v tmavé místnosti beze světla. Předklonila se, až se nosem téměř dotkla povrchu zrcadla, a pozorně si to prohlížela.

Tma v zrcadle vypadala skoro jako změř kořenů.

Kapitola třetí

Raffe

KDYŽ PRO NĚJ konečně přišel vrah, Raffe na něj byl připravený.

Čekal ho už dlouho. Už od toho večera na kraji Divého lesa – toho večera, kdy Nei zmizela – čekal, kdy to přijde. Byl vlastně zázrak, že to trvalo tak dlouho.

Před týdnem došel pěšky do vesnice s Kiri přehozenou přes rameno. Očekával, že se tam dostane do úzkých – že se na něj vrhnou vyděšení vesničané, které probudil kosmický souboj na kraji Divého lesa, zápas lesního muže s protivníkem ověčeným stínem, ale všichni nějakým zázrakem spali. Možná za to mohla magie, nebo když se někdo usadí tak blízko Divému lesu, tak si zvykne přecházet podivné úkazy bez povšimnutí – ale souboj bohů na okraji lesa zjevně nezbudil žádné pozdvižení.

Nejsevernější vesnice Valleydie si nedělala příliš těžkou hlavu ani ze zákonů. Raffe našel někoho, kdo neměl podle všeho sebemenší problém s tím mu pomoci překročit florianskou hranici se ženou, která byla na první pohled zraněná, a zdvihl sotva jedno obočí, když za její cestu do Ryltu zaplatil mincemi z pravého zlata. I když to nebyla dlouhá cesta, byla drahá. Dostat se lodí na skupinu ostrovů ležících západně od pevniny, které tvořily Rylt, běžně trvalo tři dny, ale Raffe našel někoho, kdo tvrdil, že to zvládne za dva. Zaplatil dost na to, aby dali Kiri najíst, ale ne o moc víc, a kapitánovi řekl, že je to jeho

šilená vzdálená teta. Těžko říct, jestli mu to uvěřil. Tak jako tak věřil jeho zlatu.

Pak se vrátil do hlavního města a celkem snadno přesvědčil zbytek Kiriina řádu, aby následoval svou Velekněžku přes moře. Spolu se zbytkem kněžek poslal dopis adresovaný ryltskému Chrámu, a ačkoli se mu z ceny za tu cestu svíral žaludek i peněženka, stálo to za to, že byly pryč. Celkem snadné bylo i lhát, jak kněžkám, tak královskému dvoru – na královnu Neiverai udělala ryltská zbožnost takový dojem, že se rozhodla tam poslat i řád Valleydie, aby se od sebe mohly kněžky vzájemně učit.

Nezbývalo než doufat, že valleydijské kněžky, které poslal pryč, mají dost rozumu na to, aby o všem, co se tady stalo, pomlčely, a že veškeré Kiriino blouznění se připíše její zraněné hlavě. A zatím měl skutečně štěstí. Raffe ale nebyl hloupý a bylo mu jasné, že to skončí.

Několikrát ho napadlo, že je měl prostě všechny zabít. Kiri i ostatní kněžky. Ale nebyl na to dost krvežíznivý. Ještě ne.

I když Nei by to nejspíš udělala.

Nei. Arick. Raffe potlačil žal a frustraci a celou spoustu dalších nepříjemných pocitů spojených s těmi dvěma a držel si emoce od těla silou vůle – a vína, když už to nešlo jinak. Zrovna včera si vzpomněl, že se blíží Arickovy narozeniny. Ta informace mu vyplula na povrch myslí skoro jako náhodou, a třebaže pak vypil celou lahev, nedovolil si truchlit. Neměl na to čas. Ani sílu. Až se to celé vyřeší, až se mu Nei konečně vrátí, pak budou truchlit společně.

I představa něčeho *společného* mu však připadala zvláštní.

Miloval Nei. Miloval ji už od dětství. Ale bylo mnohem těžší zjisti konkrétní podobu té lásky než jednoduše cítit, že existuje. Jaké má hrany a tvar, kde končí, jak přesně se mu má vejít do hrudi? Nei miluje, ale zná ji?

Před tímhle vším si myslel, že ano. Před Redou a lesem, před stromy ve Svatyni, před tím, než ji viděl vtáhnout do sebe temnotu a propadnout se do země.

Po tom, co viděl, čeho je schopná a co je ochotná udělat, si nebyl jistý, jestli ji vůbec někdy znal.

Všechny tyhle myšlenky mu však teď byly na míle vzdálené – nájemný vrah, kterého čekal od chvíle, kdy se vrátil do hlavního města, se konečně vplížil do jeho ložnice.

Raffe ležel do půli těla nahý v posteli a přimhouřenýma očima sledoval, jak se obrys postavy pohybuje ve stínech. Než ho vrah vzbudil, zdál se mu podivný sen o obrovském bílém stromu s kmenem pokrytým zlatočernými obrazci.

Na okrajích mysli mu pořád ještě zůstávaly cáry snu, i když už přes řasy skoro zavřených očí sledoval nájemného vraha, jak se plíží jeho pokojem. Schválně dýchal zhluboka a pravidelně a dával si pozor, aby ležel úplně uvolněně.

Když sáhl pod polštář pro krátkou dýku, vypadalo to, jako by se jen převaloval ve spánku.

Zabiják se jeho pohybu nezalekl. Navíc se zdálo, že není oblečený příliš prakticky – sice v černé, to ano, ale vypadalo to, jako by na sobě měl šaty? Ale to se Raffemu určitě jen zdálo v tom přítmí.

Stín se přikradl blíž. Raffe neviděl záblesk dýky, ovšem zabíjet se dá i jinak. Pevněji sevřel rukojeť dýky pod polštářem. Než ho zabije, musí zjistit, kdo ho poslal. Zrovna teď viděl potenciální nepřátele úplně všude, ale bude užitečné zjistit, kdo z nich na to má odvalu.

Když byla postava dost blízko na to, že jí viděl škvírky očí, Raffe zavřel oči a zhluboka vydechl nosem, aby se zklidnil, což byla jedna z mála věcí, které ze svého ročního výcviku s *torem* nezapomněl. Stín se nad ním sklonil a on ucítil na tváři jeho teplý dech.

Raffe se se zavrčením posadil a máchl dýkou tak, že se zastavila těsně před hrdlem neznámého.

„Králové a stíny, Raffe!“ Povědomý zvonivý smích. „Jsi rychlejší, než jsem čekala!“

Raffe přimhouřil oči, aby si zvykly na šero, a prohlížel si plaše se usmívající osobu před sebou, které držel na hrdle dýku. „*Kayu?*“

Okada Kayu, třetí dcera niožského císaře. Zvedla ruce, aby si shodila kápi, a zuby v úsměvu se jí zaleskly v měsíčním světle. Netrpělivě potřásla dlouhými, dokonale rovnými černými vlasy, které jí splývaly po ramenou. „Máš můj upřímný obdiv.“ Přehnaným gestem odsunula jedním prstem dýku na stranu, přikročila ke stolu, našla sirku a zapálila napůl vyhořelou svíčku. V jejím světle měla oči ve stínu. Obrátila se k němu se založenýma rukama. „Když jsem se k tobě dostala tak blízko a ty jsi pořád spal, říkala jsem si, že nemáš šanci.“

„Takže ses mě *snažila* zabít?“

„Jasně že ne. Jen jsem chtěla vědět, jestli by to *šlo*.“

„A co z toho?“

„Chtěla jsem vyzkoušet něco, o čem jsem zrovna četla. Krahlové z Elkyrathu cvičili své strážce v téměř neslyšné chůzi tak, že je učili našlapovat na paty. My si myslíme, že máme chodit po špičkách, ale tak jen snáz upadneme...“

„Nešla jsi neslyšně. Vzbudila jsi mě.“

„No protože *mě* Krahlové z Elkyrathu necvičili.“

Raffe si rukou promnul obličej. Kayu byla ve Valleydii údajně kvůli knihovně, takže to byla další z knihomolek, které mu byly osinou v zadnici. Nejdřív dvojčata z rodiny Valedren a teď tahle z rodu Okada. Zdálo se, že k sobě přitahuje jistý typ žen.

Kayu dorazila před třemi dny bez doprovodu a téměř bez zavazadel. Vytáhla dopis podepsaný Islou – a *to* byla pořádná rána na solar – s ujištěním, že niožská princezna bude ve Valleydii kdykoliv vítána na tak dlouho, jak si jen bude přát, a že královský dvůr ji bude rád hostit, zatímco ona bude studovat navigaci.

Podobný dopis dostal i Raffe, když mu bylo čtrnáct a chystal se sem za studiem obchodních cest.

Kayu však přijela na začátku podzimu, což znamenalo, že nebude moci zahájit studium s žádným z valleydijských učitelů dříve než na jaře, protože většina z nich už odjela do vlastních sídel, aby se připravili na rychle se blížící zimu. Zdálo se ale, že jí to nevadí.

Teď si olízla prst a líně ho protáhla plamenem svíčky. Snažila se sice znít jakoby nic, ale strnulý postoj prozrazoval, že je jí o dost nepříjemnější být uprostřed noci v mužské ložnici, než dává najevo.

Při pohledu do toho mihotavého světla Raffé přimhouřil oči. „Metody elkyrathských nájemných vrahů by myslím studentka navigace zkoumat neměla.“

„Mám široký okruh zájmů.“

„Rozhodně je to ale téma, které by mohlo zajímat někoho, kdo se chystá zmocnit trůnu.“

Napětí v Kayině postoji trochu povolilo, jako by jeho upřímnost vnímala jako osvěžující. Na jejím srdcovitém obličejí však nebylo nic znát. Tmavé oči dál upírala na svíčku a svůj prst procházející plamenem tam a zpátky. „Takže mi ještě pořád nevěříš.“

„Že tě sem tvoje rodina poslala na studia přesně ve chvíli, kdy královna onemocněla, a nemá to nic společného s tím, že jsi další v řadě následníků na trůn Valleydie? Ne, tomu vážně nevěřím.“

Trochu ztuhla, ale dál mluvila stejně lehkomyšlně. „Ale jdi. Vážně si myslíš, že *Valleydie* někomu stojí za to rozpoutat válku? Už jsem zažila i zábavnější pohřby než zdejší královský dvůr.“ Pokrčila rameny a začala si namotávat pramínek vlasů na prst. „A nevěděla jsem, že královna je nemocná. Co jsem o ní slyšela naposledy, tak se vrtala v Řádu a měnila zvyklosti, které se nezměnily celá staletí. Když měla sílu na to, musela být celkem zdravá.“

Neměl zmiňovat Nei. Teď měl v hrudníku zvláštní pocit prázdnoty a bublajícího vzteku zároveň.

„Určitě se brzy uzdraví,“ pokračovala Kayu. „A pak bychom třeba mohli uspořádat ples. Mám bály moc ráda. A už je to strašně dlouho, co jsem tancovala naposledy.“

„Tak by ses možná měla vrátit domů a přesvědčit otce, ať ples uspořádá on.“

Prst se jí zastavil ve vzduchu, omotaný černými vlasy až po kloub. Každá zmínka o jejím otci na ni zapůsobila jako kbelík ledu za zimního

rána. „Otec by mě nejraději hodil do moře, ten mi ples pořádat nebude.“ Pustila pramínek vlasů a uhnula pohledem. „A nevím, kolikrát ti mám říkat, že obě mé starší sestry jsou provdané, jedna za šlechtičnu z Elkyrathu a druhá za otcova tajemníka, takže se nemůžou stát královnami.“

„Ty nejsi vdaná.“ Aby se žena mohla stát královnou Valleydie, musela být svobodná nebo vdaná za někoho z valleydijského dvora. Kayu byla třetí sestřenice Redy a Nei – nějaká zamotaná historie kolem pratety, která se podruhé vdala a v pozdním věku porodila potomky nějakému niožskému šlechtici. Linie následnictví byla složitá, ale končila u Kayu, která byla svobodná, a tudíž oprávněná k tomu stát se příští královnou Valleydie.

Teď stáhla plné rty ke straně do výrazu, kterému nerozuměl. „Ne, nejsem vdaná.“ Odmlčela se a pak lhostejně mávla rukou. „Ale taky nejsem volná, věř mi. *A nestojím o to.*“

To, jak nepřijemné bylo být valleydijskou královnou, byla jediná věc, která je teď zachraňovala – zatím totiž nikdo nevěděl, že daň Druhorozených se zrušila. Raffe si to plánoval nechat pro sebe tak dlouho, jak to jen bude možné.

Ať už však byla pozice královny Valleydie jakkoliv nezáviděníhodná, stejně se mu nepozdávalo, že pouhých pár dní potom, co se Nei propadla do Říše stínů, dorazila její možná následnice.

Ne poprvé ho napadlo, jestli propásl svou šanci se začít skutečně zajímat o vývoz vína.

Obloha za oknem začínala pomaličku blednout – pět noci se otevírala v otevřenou dlaň svítání. Byl už úplně vzhůru. Nemělo smysl snažit se znovu usnout. Se zachmuřeným výrazem vstal a s příkrývkou omotanou kolem pasu došel ke skříni. „Máš ještě jiný důvod, proč ses mi sem nad ránem vkradla, kromě toho, že ses mě chtěla pokusit zabít? Což mě mimochodem ještě pořád netěší. Mohl jsem zabít *tebe.*“

„Beru to jako důkaz tvé šlechtnosti, že jsi to neudělal.“ Kayu se posadila na dřevěnou židli u zdi a podepřela si bradu pěstí. „Jsi *ukrutně*

šlechtný, Raffe. Tak akorát na hraně mezi tím, kde je to ještě přitažlivé, a kde už to začíná být otravné.“

„Naštěstí je mi celkem ukradené, jestli jsem přitažlivý nebo ne.“ Otevřel dveře skříně dokořán, aby ho skryly před jejím pohledem.

„Je ti to ukradené u všech kromě královny, vid’?“

Ztuhl s kalhotami v ruce. Okamžitě se však vzpamatoval a natáhl si je tak nenuceně, jak jen dokázal. „Proč myslíš?“

„Tak především mám dvě oči. A ty, Raffe, chodíš po světě, jako bys na ramenou vláčel všechnu tíhu světa. Pro koho jiného bys ji vláčel?“

Raffe si navlékl košili daleko prudším trhnutím, než bylo třeba, až téměř rozpáral šev.

Když skříně zavřel, Kayu seděla opřená na židli tak, jak se na princeznu slušelo, tentokrát s elegantně překříženými kotníky. Světlo svíčky jí pozlacovalo dlouhé rovné vlasy, černé tak, že se zdály zbarvené téměř domodra. „Nemůžu se dočkat, až se uzdraví, abych ji mohla vidět,“ prohlásila. „Nemůžu se dočkat, až poznám tu vzdálenou sestřenicí, která ti tak učarovala.“

Při zmínce o *učarování* Raffe zatnul zuby. „Léčí se ve Floriane a nejspíš se nevrátí dřív, než ty odjedeš. Oběť její sestry ji zdravotně velmi zasáhla.“

Alespoň v tom nemusel lhát.

„Floriane?“ Bílý záblesk v šeru – Kayu vytáhla ze skryté kapsy sukne pečlivě složený kousek papíru. „To je potom zvláštní, že dopis pro tebe týkající se jí přišel z Ryltu.“

Rylt. Kiri.

Sakra, ta byla rychlá.

Nemělo smysl si hrát na neviňátko. Ne že by mu to někdy šlo. Raffe důstojně přešel pokoj a v královském gestu natáhl ruku. Kayu mu dopis s úsměvem podala. „Můžu ti říct, co v něm je, jestli chceš. Není to nic složitého. Skoro mě to zklamalo. Zrovna včera jsem si četla o nejčastějších šifrách a trochu jsem doufala, že budu mít příležitost si nějakou vyzkoušet rozluštit.“

„Ty jsi neuvěřitelná.“ Rychle přelétl dopis očima a pohled se mu zasekl na podpisu na konci stránky dřív, než se mu podařilo vůbec začít číst samotný text. Opravdu to byla Kiri.

Sakra, sakra, *sakra*. „Kdes to vzala?“

Neodpověděla hned, a když zvedl zrak, v očích se jí na okamžik objevil úzkostný pohled. Vzápětí však zmizel, a to tak rychle, že si nebyl jistý, jestli si to jen nepředstavoval.

„Viděla jsem posla, jak míří do tvého pokoje s dopisem, a řekla mu, že ti ho donesu,“ usmála se. „A možná jsem i naznačila, že za tebou jdu tak brzy z nemravných důvodů.“

„Bezva,“ zamumlal Raffé a obrátil pozornost k dopisu.

Tolik tedy k jeho naději, že bývalá Velekněžka by mohla následkem svých zranění být – nebo alespoň vypadat – neschopná rozhodování. Psala zdvořile a naznačovala, co se stalo, ale otevřeně se o tom nezmínila. Děkovala mu za to, že jí zajistil bezpečnou cestu a že za ní poslal i její sestry – *nepochybně za cenu značných osobních obětí*. Zmínila, že měly obrovské štěstí na ubytování v Ryltu, což byl tak podezřelý obrat, že Raffému naskočila husí kůže na krku.

Je tu lépe slyšet – za mořem, daleko od hluku prokletého lesa, psala. *A mnoho nerozhodných sester se obrátilo na pravou víru.*

Nesmysl. Chtěl nad tím mávnout rukou. Ale nedokázal to. Ne úplně.

Kiri v dopise naznačovala, že aby valleydijské kněžky dosáhly míru, bude třeba víc peněz – zcela průhledný pokus o úplatek. Byla to tak chabá hrozba v porovnání se vším ostatním, co se dělo, až se Raffé skoro rozesmál.

A pak na samém konci dopisu – *určitě tě potěší, že královna je v pořádku. Musí najít svůj klíč a podniknout správné kroky. Ve hvězdách se píše mnoho příběhů o různých cestách, ale Strom srdcí je na konci každé z nich.*

Takže je pořád naštvaná. Skvělé. Přímo báječné.

Raffé dopis složil a zastrčil do kabátce. Dělal, co mohl, aby se tvářil jakože nic. „Velekněžka se i s Řádem vydala do Ryltu modlit se za